

[J. V. Christensen.]

naar man eksempelvis vil begrænse Renten af Sparekasseindskud til 3 og $3\frac{1}{2}$ pCt., undlade at sætte et lavere Tal her, hvor Tallet 5 tidligere har staaet; thi hvis man ikke gør det, vil det kunne bibringe mange, ikke mindst blandt de smaa Sparere, den Tanke, at det nok kun er dem, det skal gaa ud over. Man har nemlig før set, at de samme Partier, som agiterer for en lavere Rente, med Velbehag udbød Laan til en endog meget høj Rente.

For det tredie har netop det ærede Medlem af det konservative Parti, det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Stein), der forleden talte her i Tinget om Rentespørgsmaalet, udtalt — det staaer Sp. 1382 —

„at de forskelligartede Foranstaltninger, som man har truffet fra det offentliges Side, jo paa ingen Maade har været egnet til at bane Vej for en Rentenedsættelse, tværtimod“.

Det siger det ærede konservative Medlem om selve Rentespørgsmaalet, og jeg maa give ham Ret deri, naar jeg ser tilbage paa, hvad der skete forud for Valget, da Kravet om Rentenedsættelse var stærkt fremme fra Regeringspartiernes Side, samtidig med at visse højforrentede Laan udbødes.

For det fjerde og sidste vil jeg sige, at vi har draget Konsekvensen af en Udtalelse, som det ærede radikale Medlem, det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) fremsatte ved første Behandling af Lovforslaget, en Konsekvens, som det ærede Medlem selv aldeles forsømmer at drage. Han udtalte nemlig ved den Lejlighed — det findes Sp. 1037 —, at han vilde henstille, at Regeringen sammen med Udvalget

„overvejer, om man ikke kunde sætte et andet Tal“ — han bruger altsaa udtrykkelig Udtrykket „et andet Tal“ —, „som var mere i Overensstemmelse med de fra Statsmagtens Side udfoldede Bestræbelser for en almindelig Sænkning af Renten.“

I vort Ændringsforslag vil man finde dette andet Tal, som ikke hindrer Ministerens Bevægelsesfrihed, men som sætter Grænsen for Ministerens Bevægelsesfrihed 1 pCt. lavere, end Ministeren havde foreslaaet og Folketinget billiget det.

Jeg anbefaler under Hensyn til Tidens almindelige Forhold ærede Medlemmer at stemme for Ændringsforslag Nr. 2.

Undervisningsministeren (Borghjerg):

Det glæder mig, at der gennem denne

Udvalgsbetænkning er skabt Sikkerhed for, at Lovforslaget om Nationalmuseets Fuldførelse og om Folkemuseets Anbringelse deri nu kan gennemføres. Der er jo kun et enkelt Uenighedspunkt. Jeg tror ikke, jeg behøver at sige meget derom. Et Flertal mener, at det er tilstrækkeligt at slette Tallet for den Rentesaats, som ikke maa overstige, naar Statslaan skal optages for at tilvejebringe Midler til dette Formaal. Et Mindretal mener derimod, man bør forandre Tallet 5 til 4, altsaa fastslaa, at Renten ikke maa overstige 4 pCt. Det vil dog efter min Mening være noget betænkeligt at fastslaa et saadant bestemt Tal, fordi der er saa mange forskellige Typer for Statslaan. Det kunde jo være, at der vel kunde faas et 4 pCt.s Statslaan, maaske endog billigere, men under saadanne Vilkaar med Hensyn til Kurs, Amortisation o. s. v., at Finansministeren ikke vilde synes om en saadan Type, men vilde foretrække en anden med lidt højere Rentesaats, men maaske paa anden Maade fordelagtigere. Derom ved jeg meget lidt, jeg er ikke sagkyndig paa disse Omraader. Det er Finansministerens Sag. Men jeg siger her — det kan jeg gøre med god Samvittighed —, at Finansministeren selvfølgelig vil søge at faa Statslaanet billigst muligt og til lavest mulig Rente; ingen, der kender den nuværende Finansminister, vil være i Tvivl om, at det vil han sætte alt ind paa. Naar Tallet 5 kom ind den Gang i Efteraaret, da vi i det samlede Ministerium forhandlede om dette Lovforslags Fremme, var det, fordi Pengemarkedet den Gang ikke laa saa gunstigt for Tilvejebringelsen af et billigt Statslaan. Nu ligger Niveauet dog formentlig noget lavere. Jeg finder det derfor fuldkommen rigtigt, at Flertallet er enedes om at stryge denne Bestemmelse, der i Virkeligheden er overflødig. Vi kan alle være fuldt forvissede om, at dette Statslaan vil blive optaget til den lavest mulige Rente.

Naa, dette Uenighedspunkt er heldigvis ikke af saa stor Betydning; Mindretallet vil jo, selv om det ikke faar sit Ønske opfyldt paa dette Punkt, stemme for Lovens endelige Vedtagelse her i Tinget. Saa skal den ganske vist tilbage til Folketinget, men det bliver jo kun til en eneste Behandling. Maa jeg derfor endnu en Gang udtale min store Glæde over, at det nu kan lykkes at fuldføre dette store Nationalværk. Hvis vi ikke fik Lovforslaget vedtaget, vilde vi udrette os for en Standsning af dette store